

Sygn. akt II W 998/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 stycznia 2016 roku

Sąd Rejonowy II Wydział Karny w P.

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Teresa Czajewska

w obecności protokolanta Joanny Wnuk – Radłowskiej

bez udziału oskarżyciela publicznego

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 7 stycznia 2016 roku

sprawy R. O., syna H. i D., z domu S., urodzonego (...) w P.,

obwinionego o to, że:

w okresie od 8 grudnia 2014 roku do dnia 23 marca 2015 roku w P., woj. (...) w celu dokuczenia E. O. wielokrotnie ze złośliwości dzwonił do niej telefonicznie oraz podkładał gwoździe pod ogumienie pojazdu m-ki V. (...) o nr rej. (...),

tj. o wykroczenie z art. 107 k.w.

I. uniewinnia obwinionego R. O. od dokonania zarzucanego mu czynu;

II. ustala, że koszty postępowania ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt II W 998/15

UZASADNIENIE

R. O. został obwiniony o to, że w okresie od 8 grudnia 2014 roku do dnia 23 marca 2015 roku w P., woj. (...) w celu dokuczenia E. O. wielokrotnie ze złośliwości dzwonił do niej telefonicznie oraz podkładał gwoździe pod ogumienie pojazdu m-ki V. (...) o nr rej. (...), tj. o wykroczenie z art. 107 k.w.

Sąd Rejonowy w Puławach po przeprowadzeniu rozprawy uniewinnił obwinionego od zarzucanego mu czynu uznając, że nie został przez niego popełniony.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Należy podkreślić, że w niniejszej sprawie brak jest jakichkolwiek dowodów świadczących o popełnieniu przez obwinionego zarzucanego mu czynu.

Jeżeli chodzi o podkładanie gwoździ pod koła samochodu m-ki V. (...) o nr rej. (...) obwiniony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, pokrzywdzona zaś sama zeznała, że nigdy nie widziała, by dokonał tego obwiniony, jej zeznania w tym zakresie oparte są wyłącznie na jej przypuszczeniach. Złożone przez świadka zdjęcia (k.4) faktycznie przedstawiają otarcia na karoserii samochodu i gwoźdź wbity w oponę, jednakże w żaden sposób nie pozwalają na przypisanie ich powstania działaniom obwinionego. Brak jest dowodów mogących potwierdzić tożsamość osoby, która dokonała tych uszkodzeń i podkładała gwoździe, w szczególności nie ma żadnych świadków tych zdarzeń, a teren parkingu nie jest objęty monitoringiem. Ponadto mało prawdopodobne jest również, by dokonał tego obwiniony,

zważywszy na to, że samochód ten objęty jest wspólnością majątkową małżeńską, co potwierdziła pokrzywdzona, należy więc przyjąć za wiarygodne wyjaśnienia obwinionego, iż niedorzecznym by było, aby sam go niszczył.

Podobnie brak jest jakichkolwiek dowodów świadczących o tym, że obwiniony nękał pokrzywdzoną telefonami. Jak zeznała pokrzywdzona, co podkreślał w swoich wyjaśnieniach R. O., obwiniony dzwonił do niej w sprawach dotyczących ich wspólnego dziecka, natomiast te telefony, których dotyczyło zawiadomienie o popełnieniu wykroczenia z art. 107 k.w., wykonywane były z numeru zastrzeżonego. Obwiniony zaprzecza, aby takie telefony wykonywał, podobnie odnośnie dwóch wskazanych przez pokrzywdzoną numerów telefonów, z których również wykonywane były uciążliwe dla pokrzywdzonej telefony. R. O. zaprzeczył, aby należały one do niego, bądź aby wykonywał z tych numerów jakiekolwiek połączenia do pokrzywdzonej lub jej matki, pokrzywdzona również nie twierdzi, że był to obwiniony, podkreśla jedynie, że po zgłoszeniu sprawy na Policji telefony ucichły, wobec tego przypuszcza, że mógł to być obwiniony. Nie bez znaczenia jest również istniejący między stronami konflikt, którym to pokrzywdzona uzasadnia właśnie swoje podejrzenia.

Brak jest natomiast jakichkolwiek innych dowodów świadczących o tym, żeby tak właśnie było. W postępowaniu bowiem w sprawach o wykroczenia nie ma możliwości zwolnienia operatora telekomunikacyjnego z tajemnicy w zakresie ustalenia danych osób korzystających z określonych numerów, czy też numerów zastrzeżonych, z których były wykonywane połączenia na numery należące do świadka i jej matki. A zatem Sąd może się w tej mierze opierać wyłącznie na wyjaśnieniach i zeznaniach stron, ewentualnie na przedstawionych przez nich samych wydrukach połączeń uzyskanych we własnym zakresie od swoich operatorów.

Mając powyższe na uwadze należy przyjąć, że brak jest w niniejszej sprawie dowodów wskazujących na sprawstwo obwinionego, zarówno w odniesieniu do zarzutu podkładania gwoździ pod opony samochodu marki V. (...) o nr rej. (...), jak i złośliwego niepokojenia pokrzywdzonej telefonami. Jak wynika bowiem zarówno z wyjaśnień obwinionego, jak i zeznań pokrzywdzonej, telefony te nie miały na celu złośliwego niepokojenia pokrzywdzonej, a jedynie utrzymanie kontaktu z dzieckiem, co do zaś pozostałych telefonów brak jest dowodów świadczących o tym, by były one wykonane przez obwinionego.

Mając powyższe na uwadze Sąd uniewinnił obwinionego R. O. od popełnienia zarzucanego mu czynu, konsekwencją zaś tego rozstrzygnięcia było, zgodnie z dyspozycją art. 118 § 2 k.p.w., przejście kosztów procesu na rachunek Skarbu Państwa.